

Sygn. akt III AUa 378/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSA Romana Mrotek
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2012 r. w Szczecinie

sprawy R. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. W..

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 marca 2012 r. sygn. akt VI U 188/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 378/12

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. J. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 30 grudnia 2011 roku, odmawiającej przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym.

W uzasadnieniu podniósł, że przyznanie mu emerytury ma swoje uzasadnienie w art. 46 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 153 poz. 1227 tj. z 2009 roku ze zmianami), zwanej dalej ustawą .

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na niespełnienie przez ubezpieczonego kryterium wieku do momentu określonego w art. 46 ust. 1 ustawy.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Swoje rozstrzygnięcie sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych.

Ubezpieczony R. J. urodził się (...)roku. Na dzień 31 grudnia 2008 roku wykazał 40 lat 5 miesięcy i 8 dni okresów ubezpieczenia. Wiek 60 lat ukończył w dniu (...)roku. Wniosek o emeryturę złożył w dniu 30 sierpnia 2011 roku.

Zasadność zgłoszonego żądania przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w wieku obniżonym Sąd Okręgowy rozpatrywał w oparciu o analizę przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 46 ust 1 ustawy emerytalnej stanowi, że prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 przysługuje również ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

1. nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;
2. warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.;

Przepis art. 29 ustawy, na który powołuje się ubezpieczony, stanowiący, że: ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy nie osiągnęli wieku emerytalnego określonego w art. 27 pkt 1, mogą przejść na emeryturę:

1. kobieta - po osiągnięciu wieku 55 lat, jeżeli ma co najmniej 30-letni okres składkowy i

nieskładkowy albo jeżeli ma co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz została uznana za całkowicie niezdolną do pracy;

2. mężczyzna - po osiągnięciu wieku 60 lat, jeżeli ma co najmniej 35-letni okres składkowy nieskładkowy albo jeżeli ma co najmniej 25-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy.

R. J. twierdził, że pozwany ZUS bezpodstawnie odmówił mu prawa do emerytury w oparciu o w/w przepisy, albowiem wyprowadził z nich przesłankę osiągnięcia wieku emerytalnego do dnia 31 grudnia 2008 roku, podczas gdy w jego ocenie taka przesłanka z tych przepisów nie wynika. Wskazał, że rozumowanie pozwanego organu rentowego prowadziło do absurdalnych wniosków, ponieważ żaden mężczyzna o którym mowa w art. 46 nie spełni przesłanek z art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy.

W ocenie Sądu I instancji, stanowisko ubezpieczonego nie znajdowało uzasadnienia w obowiązujących przepisach bowiem system ubezpieczeń społecznych w zakresie świadczeń emerytalnych wprowadza co najmniej dwa podstawowe kryteria: wiek emerytalny i staż emerytalny (art. 27), czasami wprowadza także dodatkowe kryteria takie jak: staż pracy w szczególnych warunkach, czy konieczność rozwiązania stosunku pracy (art. 184, art. 29). W stanowiących podstawę prawną przepisach art. 46 i art. 29 ustawy emerytalnej ustawodawca wprowadził dodatkowe kryterium zarówno przedmiotowe (nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego), jak i czasowe (przesłanki, które należy spełnić do dnia 31 grudnia 2008 roku). W ocenie Sądu I instancji niesporne było to, że wiek obniżony skarżący R. J. osiągnął w czerwcu 2011 roku, czyli po dniu 31.12.2008 roku. Jednak fakt ten stanowił w przypadku ubezpieczonego o braku prawa do emerytury. Wniosek ten Sąd orzekający wywiódł z literalnego brzmienia cytowanych przepisów. Skoro art. 46 mówi o obowiązku spełnienia warunków do uzyskania emerytury do dnia 31.12.2008 roku, to odnosi się do podstawowych przesłanek emerytalnych tj. wieku i stażu ubezpieczeniowego, oraz innych przesłanek wynikających z cytowanych przepisów (np. pozostawanie w stosunku pracy). Podobnie art. 29 ustawy emerytalnej wyraźnie odnosi się do wieku o którym mowa w art. 27 ustawy, czyli odnoszącym się do osób urodzonych przed 01 stycznia 1949 rokiem.

Sąd Okręgowy uznał, że art. 46 ustawy emerytalnej rozciągał dobrodziejstwa wynikające z zasad przyznawania emerytur osobom urodzonym przed 01 stycznia 1949 rokiem na grupę osób które spełnią przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia do końca 2008 roku (wcześniej był to koniec 2006 i następnie 2007 roku). Ubezpieczony do tej grupy nie należał, albowiem wiek emerytalny ukończył w czerwcu 2011 roku.

Swoje rozważania prawne Sąd orzekający oparł nie tylko na literalnej interpretacji art. 46 i art. 29 ustawy emerytalnej, ale także na poglądach judykatury i doktryny.

W wyroku z dnia 06 lutego 2009 roku wydanym w sprawie I UK 243/08 Sąd Najwyższy stwierdził, że: oceniając regulację prawną zawartą w art. 46 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS z punktu widzenia zasady równości należy uwzględnić, że wspólną cechą istotną jest tu wiek, staż ubezpieczeniowy oraz fakt urodzenia po 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r. Odstępstwo od identycznego oznaczenia wieku mężczyzn i kobiet przechodzących na wcześniejszą emeryturę, wynikające nie z art. 46 lecz związanego z nim pośrednio art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie przeczy zasadzie równości wobec prawa. Pozostaje bowiem w związku z celem i treścią prawa do wcześniejszej emerytury. Ustawodawca respektuje w nim zasadę uprzywilejowania wyrównawczego kobiet, co jest uzasadnione względami społecznymi i szczególną rolą, jaką kobieta ma do spełnienia w rodzinie.

Z uzasadnienia wyroku można odczytać, że „pogląd zaprezentowany przez powoda jest błędny. W sprawie nie mamy bowiem do czynienia z subsumcją wprost art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, lecz z zastosowaniem wyjątku od tego przepisu, a mianowicie z subsumcją art. 46 ustawy. Przepis art. 46 omawianej ustawy jest przejściowy w tym sensie, że dotyczy wąskiej grupy ubezpieczonych, gwarantując im prawo do wcześniejszej emerytury, mimo iż prawo to nie jest przewidziane przez nowy system emerytalno - rentowy. Celem takiej regulacji jest osłabienie niedogodności wynikających z nowego systemu dla osób, które nabywały ekspektatywę emerytury w dawnym systemie. Cechą relewantną dla tej regulacji jest fakt urodzenia w okresie od 1949 r. do 1969 r., fakt niewstąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz fakt ukończenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 29 ustawy do 2008 r”...

Sąd I instancji powołał się również na komentarz do ustawy emerytalnej autorstwa Kamila Antonowa, w którym jego autor podniósł konieczność spełnienia warunku wieku i stażu, zawierając w nim stwierdzenie „jeżeli więc przesłanki nabycia prawa do świadczeń z art. 29, art. 32, art. 33, art. 39 i art. 40 (tj. wiek i staż), zostaną spełnione do dnia 31 grudnia 2008 r., to stosunek pracy może być rozwiązany także po tej dacie, ale przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego (60/65 lat) (publikowany w ABC 2009 rok)”...

Sąd Okręgowy przedstawione poglądy podzielił nie stwierdzając, zarzucanej przez pełnomocnika ubezpieczonego niezgodności tego rozwiązania ustawowego z Konstytucją. Sąd Orzekający stwierdził, że przywoływany przez pełnomocnika skarżącego wyrok Trybunału Konstytucyjnego wydany w sprawie P 10/07 dotyczył innej grupy ubezpieczonych, niż ta określona w art. 46. Miało to istotne znaczenie dla wykładni w/w przepisów. Reforma emerytalna zakładała utrzymanie uprawnień do wcześniejszego przechodzenia na emeryturę według „starego systemu”, dla osób urodzonych do dnia 31 grudnia 1948 roku. Dlatego m.in. utrzymano świadczenia emerytalne dla 60 letnich mężczyzn, którzy wykazali co najmniej 35 letni staż ubezpieczeniowy. Podstawowym celem reformy było jednak odejście od tzw. „wcześniejszych emerytur”. Przepis art. 46 ust 1 ustawy był przejawem wygaszania uprawnień do wcześniejszych emerytur dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku . Już sam tytuł rozdziału mówił: przepisy szczególne dotyczące emerytury dla niektórych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. Ustawodawca celowo użył pojęcia „niektórych ubezpieczonych”, aby wskazać na tymczasowy charakter rozwiązań ustawowych. Przepis art. 46 ustawy podlegał zresztą kilkakrotnej nowelizacji, której skutkiem (spowodowanym protestami społecznymi), było przesuwanie granicy spełnienia przesłanek do emerytury, z dnia 31 grudnia 2006 roku (wersja pierwotna), na dzień 31 grudnia 2008 roku.

Tak argumentując Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się R. J., w imieniu którego apelację wywiódł jego pełnomocnik procesowy, zaskarżając wyrok w całości. Wniósł o zmianę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury oraz zobowiązanie organu rentowego do przedłożenia wyliczenia emerytury ubezpieczonego, zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 29 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z art. 32 i 33 Konstytucji RP poprzez jego nieprawidłową interpretację i przyjęcie, iż prawo do wcześniejszej emerytury nie przysługuje również mężczyznom urodzonym po 31 grudnia 1948 r., którzy do dnia 31 grudnia 2008 r. legitymują się 35-letnim stażem ubezpieczeniowym.

Apelujący w uzasadnieniu apelacji podniósł, że spełnił przesłanki warunkujące przyznanie mu prawa do spornej emerytury w oparciu o art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Nie podzielił interpretacji powyższych przepisów jaką przeprowadził Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zdaniem apelującego interpretacja Sądu Okręgowego jest wadliwa i niezgodna z Konstytucją. Ustawodawca w konstrukcji przepisu art. 46 ustawy o emeryturach i rentach posługuje się pojęciem ubezpieczonych, a więc chodzi mu zarówno o kobiety, jak i o mężczyzn. Tym samym, zdaniem apelującego warunek określony w punkcie 2 art. 46 dotyczy tylko i wyłącznie wymaganego przez art. 29 ustawy stażu pracy lub stażu pracy i niezdolności do pracy. Inne rozumowanie tych przepisów prowadzi do absurdalnych wniosków i powoduje, że art. 46 staje się całkowicie zbędny, przynajmniej jeżeli chodzi o mężczyzn, bowiem żaden ubezpieczony tej płci urodzony po 31 grudnia 1948 roku, nie jest w stanie osiągnąć 60 lat do 31 grudnia 2008 roku. Apelujący nie podzielił również interpretacji przepisów zaprezentowanych przez Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. I UK 243/08, którą podzielił Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu. Ubezpieczony uważa, że wyłączenie z prawa do wcześniejszej emerytury mężczyzn mających tak długi (co najmniej 35- letni) staż ubezpieczeniowy jest sprzeczne z zasadą wzajemności, wiążącą prawo do świadczeń emerytalnych z udziałem świadczeniobiorcy w tworzeniu funduszu ubezpieczeniowego i prowadzi do dyskryminacji mężczyzn w stosunku do legitymujących się o 5 lat krótszym stażem ubezpieczeniowym kobiet.

Wykluczenie mężczyzn z kręgu osób, którym przysługiwałoby prawo do wcześniejszej emerytury jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej. W wielu aktach prawa wspólnotowego istnieje zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na wiek.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zebrał pełny materiał dowodowy w sprawie. Poczynione przez Sąd orzekający w sprawie ustalenia faktyczne nie były pomiędzy stronami sporne i Sąd Apelacyjny przyjął je za własne. Istotę sporu stanowiła prawidłowa wykładnia przepisów prawa materialnego art. 46 w związku z art. 29 ust. 1 i 2 tej ustawy o emeryturach i rentach z dnia 17 grudnia 1998 roku (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227).

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że przepisy emerytalne obowiązujące na dzień złożenia przez ubezpieczonego wniosku o wcześniejszą emeryturę nie dają podstaw do orzeczenia reformatoryjnie przez ustalenie prawa do tego świadczenia. Jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy ubezpieczony aby uzyskać prawo do spornego świadczenia powinien osiągnąć wiek 60 lat na dzień(...)roku oraz posiadać 35- letni okres składkowy i nieskładkowy pracy. Tymczasem wiek 60 lat ubezpieczony ur. (...)roku osiągnął (...) roku. W ocenie Sądu Apelacyjnego odmawiając ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury Sąd Okręgowy nie naruszył prawa materialnego art. 46 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, bowiem ustalony przez siebie pełny stan faktyczny podciągnął pod właściwe przepisy prawa dokonując ich trafnej wykładni, która została poparta orzecznictwem Sądu Najwyższego, a także poglądami doktryny. Ocenę prawną poczynionych ustaleń faktycznych oraz rozważania prawne Sądu Okręgowego w całości podzielił Sąd odwoławczy.

Odnosząc się do zarzutu apelacji zawartego w jej uzasadnieniu, że przepis art. 29 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 46 ust. 1 pkt 2 dotyczy również mężczyzn, a odmienna interpretacja tych przepisów byłaby wadliwa, niezgodna z Konstytucją, zasadą równości wobec prawa, a różnicowanie kobiet i mężczyzn przechodzących na wcześniejsza emeryturę nie jest podyktowana względami interesu publicznego.

Sąd Apelacyjny uważa, powyższe zarzuty za niezasadne.

W tym miejscu należy powołać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 roku III U K 217/10, którego teza stanowi, że przewidziana w art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach FUS regulująca uzależniająca nabycie przez ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku a przed dniem 1 stycznia 1969 roku prawa do emerytury na podstawie art. 29 tej ustawy od spełnienia wszystkich warunków określonych w tym przepisie do dnia 31 grudnia 2008 roku nie narusza zasady równości kobiet i mężczyzn w zakresie zabezpieczenia społecznego, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2010 roku II UK 103/10 stanowiący, że zróżnicowanie wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn w art. 29 ust 1 i 2 w związku z art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS nie stanowi dyskryminacji mężczyzn z uwagi na płeć.

Analizując zarzuty zawarte w uzasadnieniu apelacji należy podkreślić, że z przepisów art. 29 i 46 ustawy emerytalnej nie można wyklądać w oderwaniu od założeń i celów reformy systemu świadczeń społecznych przyjętej od dnia 1 stycznia 1999 roku, w następstwie której regulacje zawarte w obu analizowanych przepisach znalazły się w obowiązującym porządku prawnym. Obowiązujący od 1 stycznia 1999 roku system miał charakteryzować się ograniczeniem zakresu podmiotowego wcześniejszego przechodzenia na emeryturę, które wynikało z założeń i celów reformy systemu świadczeń społecznych. Jednym z celów reformy było urzeczywistnienie prawa do zabezpieczenia społecznego w aktualnych warunkach demograficznych i gospodarczych, między innymi reforma systemu emerytalno – rentowego miała na celu między innymi ograniczenie uprawnień wcześniejszej emerytury i ujednoczenie wieku emerytalnego. W dziale II ustawy emerytalno – rentowej, emerytury zostały zróżnicowane według kryterium urodzenia dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 (rozdział 1) przed 1 stycznia 1999 roku (rozdział 2) o raz przepisy szczególne dotyczące emerytur dla niektórych ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, a przed 1 stycznia 1969 roku (rozdział 3). Ogólnie ustawa utrzymała dotychczasowe zasady wcześniejszego przechodzenia na emeryturę urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku, natomiast ograniczono takie możliwości dla urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, a przed 1 stycznia 1969 roku.

Regulacja zawarta w art. 29 (i odpowiednio art. 46 ust. 1) powoływanej ustawy ma charakter przejściowy, dąży się do wygaszania dotychczasowych uprawnień. Zróżnicowanie sytuacji adresatów analizowanych przepisów ma charakter proporcjonalny. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zasada równości wyrażana w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP winna być rozumiana w ten sposób, że wynika z niej nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa ale w obrębie określonej kategorii. Dlatego też powinny one być traktowane równo, a zatem według jednakowej miary oraz bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących wszystkie podmioty w równym stopniu. Powyższe zróżnicowanie uzasadnione jest także z punktu widzenia zasad sprawiedliwości społecznej.

Ubezpieczony jak ustalił Sąd I instancji osiągnął wiek 60 lat w czerwcu 2011 roku i należy do kategorii ubezpieczonych w stosunku do których ustawodawca w ramach „wygaszania dotychczasowych uprawnień z uwzględnieniem zasad łagodnej ewolucji” przewidział możliwość nabycia uprawnień emerytalnych na zasadach dotychczasowych, jednakże na podstawie szczególnych uregulowań mających charakter przejściowy, czemu dał wyraz w art. 46 ustawy o emeryturach i rentach. Przepis ten ma charakter przejściowy w tym sensie, że dotyczy wąskiej grupy osób- urodzonych w okresie od 1949 do 1968 roku, które nie przystąpiły do otwartego funduszu emerytalnego, mają ukończony wiek emerytalny, o którym mowa w art. 29 ustawy, wiek ten ukończyli do 31 grudnia 2008 roku.

Należy w tym miejscu podkreślić, że dodatkowe w stosunku do regulacji zawartej w art. 29 – warunki określone w art. 46 ustawy emerytalnej (urodzenie po 31 grudnia 1948 roku wiek i staż emerytalny osiągnięty do 31 grudnia 2008 roku), a także nie przystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego są wspólne dla kobiet i mężczyzn. Z treści omawianego przepisu nie wynika odstępstwo od takiego samego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn. To odstępstwo wynika z art. 29 ustawy emerytalnej. Wbrew zarzutom apelującego odstępstwo to nie narusza zasady równości wobec prawa, ponieważ pozostaje w bezpośrednim związku z celami i treścią prawa do wcześniejszej emerytury (a konkretnie do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym).

Podkreślić należy, że przewidziane zróżnicowanie wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn jest przejawianiem respektowania przez ustawodawcę powszechnie akceptowanej w polskim systemie ubezpieczeń społecznych zasady uprzywilejowania wyrównawczego kobiet, uzasadnionego względami społecznymi i szczególną rolą jaką kobieta miała

i ma do spełnienia w rodzinie, w naszym kręgu kulturowym. Zasada ta jest zaaprobowana w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, podobnie jak i zasada stopniowego wygaszania uprawnień wobec osób, które urodziły się w latach 1949 -1968, co jest obwarowane kolejnymi warunkami między innymi polegającymi na spełnieniu przesłanek do nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 roku.

Reasumując Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, uznając że rozstrzygnięcie Sądu I instancji odpowiada prawu.

Sąd odwoławczy uważa, że ustawodawca określając odmienny wiek dla kobiet i mężczyzn w art. 29 ustawy emerytalnej nie powodował dyskryminacji tych ubezpieczonych, a przyjęte w tym artykule rozwiązanie jest powszechnie akceptowane i nie stoi w sprzeczności z postanowieniami Konstytucji RP, a także z prawem wspólnotowym. Problematyka uzyskiwania uprawnień do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach była przedmiotem analizy w wielu sprawach rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy, których poglądy zostały zacytowane przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny je podziela. Stanowisko Sądu Najwyższego odnośnie interpretacji powyżej powołanych przepisów jest już ugruntowane i Sąd Okręgowy uwzględnił je również w swoich rozważaniach prawnych. Przegląd prawa unijnego nie potwierdza zdaniem Sądu Apelacyjnego tezy apelacji o sprzeczności art. 29 i 46 ustawy o emeryturach i rentach z prawem wspólnotowym.

Z tych wszystkich względów apelację ubezpieczonego jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko